

[Gede.]

have en skattefri bundgrænse, altså et personfradrag, på 60.000 kr., at indføre pr. 1. januar 1975: så er det meget morsomt, mener han, at vi nu siger, at vi beklager meget, men nu kan det altså ikke blive før 1. januar 1976. Så er det jo bare et spørgsmål, hvem der har skylden for, at det bliver et år forsinket. Det har da i allerhøjeste grad hr. Erhard Jakobsen. Hvis hr. Erhard Jakobsen og hans parti ikke havde medvirket til at gennemføre arbejdsgivertilskud og tvangsopsparing og det rekordagtige budget og de rekordagtige skatter, som vi lever under i øjeblikket, så havde der været en mulighed for at gennemføre den pr. 1. januar 1975. Nu må vi desværre vente lidt endnu.

Så vil jeg gerne lige til slut ramme en pæl igennem den påstand, som er blevet fremsat her fra denne talerstol i dag den ene gang efter den anden om, at afstemningen i dag skulle være en afstemning for eller imod skattelettelse i 1975. Ja, jeg må bruge et parlamentarisk udtryk og sige, at det passer jo ikke, for ikke at sige, at det er noget sludder. Naturligvis er det da ikke en afstemning om det, det er en afstemning om, hvorvidt den skatteskala og det bundfradrag, som regeringen og disse forligspartier er blevet enige om, skal gennemføres og have virkning fra 1. januar 1975, men der er ikke noget som helst i vejen for, at der kunne gennemføres en bedre skatteskala med bedre og større skattelettelse f.eks. pr. 1. marts 1976. Der er dog én ting i hvert fald, man ikke kan komme uden om, og det er, at der i øjeblikket er 113 mandater her i tinget, der går ind for det finansielle grundlag for disse skattelempler, altså besparelserne på 5 mia kr. i 1973-kroner. Jeg går da ud fra, at de pågældende partier også går ind for disse besparelsesforslag efter et eventuelt valg, og så er det muligt, at vi til den tid kunne finde ud af at gennemføre en bedre skatteskala, måske med endnu større besparelser og måske med endnu større skattelettelse. Den søforklaring, man får den ene gang efter

den anden, at parlamentariske eller tekniske forhold skulle være til hinder for, at folk fik skattelettelse i 1976, det er der vel ingen, heller ikke dem, der påstår det, der selv vil acceptere.

Statsministeren (*Poul Hartling*):

Socialdemokratiets formand rettede nogle bemærkninger særlig til mig, og når jeg tager ordet, er det væsentligst for at svare på disse bemærkninger; så vil finansministeren tage sig af forskellige andre indlæg og bemærkninger, som måtte kræve svar.

Når socialdemokratiets formand og også tidligere ordførere skildrer forhandlingsforløbet, vil jeg gerne bekræfte, at det var ikke sådan, at socialdemokratiet kom stikkende med beskæftigelsespolitikken, men at det var noget, som vi gang på gang drøftede. Det er noget, som regeringen er meget optaget af, det er noget, jeg tror vi var enige om at sætte stærkt frem. Det var noget, som gik ind i de aftaler, de forhandlinger, som vi førte. Men det krav, som det til sidst sprang på, om det må jeg dog sige, at det stod end ikke i socialdemokratiets egen helhedsplan, og det gik så vidt, at vi ikke syntes, det var forsvarligt. Jeg skal ikke nøjere argumentere, det er allerede tidligere nævnt i dag.

Og, siger hr. Anker Jørgensen, så gik man tilbage, og nu står man her med et forpjuget skatteforlig. Jeg ved ikke, om man har råd til at sige, at det er et forpjuget skatteforlig; det drejer sig om 7 mia kr., og jeg tror ikke, skatteyderne har råd til at sige, at det er forpjuget, at de kan slippe 400-500 kr. mindre i skat om måneden i 1975. Hvis en faglært arbejder slipper 400-500 kr. billigere i indkomstskat til stat og kommune i 1975, så er det vel at mærke en forbedring i hans disponible indkomst, som kan mærkes, for disse penge er jo skattefri, det er noget, der betyder noget for den enkelte.

Vi ville da gerne være kommet længere, det gav vi jo klart udtryk for, men forpjuget — ja, ja, det er da i hvert fald noget,